

— Крепостнитѣ актове не съмъ му издалъ, та и пари има още да вниса.

— Тогазъ азъ бихъ те посъветвалъ, да развалишъ продажбата. Такъвъ имотъ...

— А азъ бихъ ти казалъ, да се отървешъ отъ твоя, ще направишъ хубава работа. — И като подпуши, додаде: — не е тукъ вече за животъ. Ела въ София да видишъ каква работа може да се завърти.

Петъръ Габара замълча и като погледна другаря си съ нѣкаква болка, продума:

— Не се ли насити душата ти на онзи шумень животъ! Ей Богу, азъ кога дода въ София, недѣля не мога да трая.

— Тс наистина, кой както е наученъ, но менъ се струва, че ако продадешъ чифлика, както сега сж на цена, можешъ и пари да направишъ и животътъ да си наредишъ.

— Не, Андрея, азъ не мога. Азъ не мога далечъ отъ чифлика. Незнамъ, ти какъ се чувствувашъ, но менъ ме умори нашия бурень миналъ животъ и сега диря тишината. — И като помълча додаде: нѣкога, кога четѣхме историята на нашитѣ царе, азъ се чудѣхъ, защо тѣ сж напушали тронъ и сж отивали въ манастиръ да прекаратъ последни години на животъ. Сега азъ напълно ги разбирамъ... Какво ни остава. посемъ сега, Андрея, — подзе съ затаена тжга Габара. Да сваляме князе! Да бистримъ политика! Това сж твърде дѣлнични работи. Има нѣщо, което стои надъ ламтежа по слава, богатства, охолностъ, суетенъ шумъ... То е да познаемъ себе си, да поживѣемъ съ себе си; да разберемъ смисъла на живота; и тъй пречистени и съ просвѣтенъ духъ да посрѣщнемъ смъртта съ усмивка на лице.

— А менъ ми се иска да живѣя, Петре... Азъ отъ сега нататъкъ искамъ да живѣя... И право, кога се за-